

Manuela Inusa

*A varázslatos
régiségbolt*

Manuela Inusa

*A varázslatos
régiségbolt*

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Manuela Inusa: *Der zauberhafte Trödelladen* (Valerie Lane 3.)
First published in 2018 by Blanvalet Verlag,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH,
München, Germany

Fordította
Hatvani Patricia

Szerkesztette
Kálmán Emese

ISBN 978-963-544-931-6

Minden jog fenntartva

© Blanvalet Verlag 2018
Borítóterv © Johannes Wiebel | punchdesign,
using images from shutterstock.com
© Kossuth Kiadó 2025
Hungarian translation © Hatvani Patricia 2025

Αράμνακ

Előszó

Egy napsütéses májusi reggelen egy fiatal lány végigsétált egy kis utcácskán, ahol több mint száz évvel korábban vegyesboltot üzemeltetett az utca legendás névadója. Minden bizonnyal ez volt Oxford legromantikussabb, és a világ talán legszebb utcája... A Valerie Lane.

A fiatal hölgy egy ötvenes évekbeli barna kosztümöt és hozzáillő bokacsizmát viselt. Sötét, vállig érő bubifrizuráját ezüstszínű, virágos hajpánttal fogta hátra. Ráérősen bandukolt a macskaköves utcán, elhaladva egy teázó, egy fonalbolt, egy csokoládémanufaktúra, egy virág-, valamint egy ajándékbolt előtt. Ezek közül négyet a barátnői vezettek, a virágboltot pedig nemrég egy vonzó, szőke férfi nyitotta meg, aki a korai órák ellenére már talpon volt, és épp a kirakat ablakát dekorálta színes virágokkal, pillangókkal és katicabogarakkal. Amikor észrevette a nőt, integetett neki.

A hölgy is vidáman visszaintegetett, majd becsukta a szemét, beszívta a friss reggeli levegőt, és átadta magát a pillanat varázsának. Mint oly gyakran, most is a gondtalan gyermekora emlékei törtek rá, amikor édesanyja oldalán végigsétált ugyanezen az úton. Majd gondolatban még messzebb repült a múltban, egy olyan időbe, ahol a ma már csak díszként

szolgáló gázlámpások világították meg az utcát, és ahol egyetlen bolt üzemelt, méghozzá az említett vegyeskereskedés, amelyet a csak jóságosként emlegetett Valerie vezetett. Férjével, Samuellel együtt sok-sok évvel ezelőtt történelmet írtak.

Valerie Bonham nemcsak a város rászorulóit látta el mindezzel, amire csak szükségük volt, hanem bárki számíthatott rá, meghallgatta és bölcs tanáccsal látta el az embereket, vigaszt és megnyugvást nyújtva nekik. Azóta sem született senki hozzá fogható, akinek olyan nagy lett volna a szíve, mint neki, ám a Valerie Lane mai bolttulajdonosai minden nap megpróbálták a nyomdokaiba lépni. Feltett szándékukban állt, hogy jobb helyé varázsolják a világot, vagy legalábbis a várost.

A fiatal nő odaért a régiségboltjához, amelyet sokan ócskásboltnak hívtak, ami neki egy cseppet sem volt az ínyére. Ő nem ócskaságokat árult, hanem értékes antikvitásokat. A többiekével ellentétben az ő boltjának homlokzata – mint Valerie idejében – sötétzöldre volt festve, amit feltétlenül meg akart őrizni, ugyanis mindent szeretett, ami antik és időtálló.

Ahogy kinyitotta az ajtót, és megcsapta az orrát a tárgyak történelmet sejtető illata, máris elmosolyodott. A zsúfolt termen át egyenesen a hátsó falhoz tartott. Ott lekuporodott, felemelte a nyikorgó padló egyik deszkalapját, és elővett egy könyvet abból a nyolcból, amelyekre egyszer véletlenül bukkant rá. Ez a kötet volt a kedvence. Csodálatos szerelmes történetet mesélt el, amit ezen a szép, tavaszi napon feltétlenül el kellett olvasnia, mert úgy érezte, hogy végre őt is eltalálta Ámor nyila.

1. fejezet

Esős, borongós vasárnap volt Oxfordban. Ruby már várta, hogy reggel elmehessen a bolhapiacra, ám alig töltött ott egy fél órát, az árusok máris összehakoltak, és lebontották a standjukat.

Milyen kár, gondolta. Remélte, hogy sikerül megcsípnie egy-két jó üzletet, főként, hogy ilyen időben nem tolonganak a vásárlók a bolhapiacokon. Ám az apjának szánt rádión, a saját maga számára talált könyveken és a két vázán kívül, amelyeken a boltjában akart túladni, semmit sem vásárolt. Mégis mosolyogva ment fel a lépcsőn a lakáshoz, ahol az édesapjával lakott együtt. Biztos volt benne, hogy az apja örülni fog a neonzöld rádiónak. A régi ugyanis felmondta a szolgálatot, és az apja már nagyon nehezen viselte, hogy nem tudja meghallgatni a sporteredményeket.

– Te vagy az, Ruby? – hallotta meg apja hangját, ahogy kinyitotta az ajtót, és belépett a lakásba.

– Ki más? – kiáltott vissza a nappaliba.

– Talán betörő.

– Ó, Apu, annak nem lenne kulcsa – rázta meg Ruby jókedvűen a fejét, majd levette a vizes kabátját, és az átázott, fűzős kiscsizmáját.

– Talán ellopta tőled.

– És honnan tudná a címemet?

Apja vigyorogva megállt a nappali ajtajában.

– Na, mégis, a tárcádat is ellophatta.

Ruby elmosolyodott.

– Ne félj, Apu, nem hagyom, hogy kiraboljanak! – nyugtatta meg apját, és nedves haját kisöpörte az arcából.

Amikor korán reggel elindult, az apja még aludt.

– Találtál valami szépet? – kérdezte.

Ősz haja szanaszét állt, és igaz, hogy még csak fél kilenc volt, de később sem javult a helyzet. Apja nem vitte túlzásba a fésülködést, nem sokat törődött a kinézetével, amit a narancs-sárga melegítőnadrág és a kék-fehér csíkos ing is igazolt.

– Ó, de még mennyire! Nézd, mit hoztam neked! – Ruby benyúlt a vászontáskájába, és előhúzta a rádiót. A blúza ujjával letörölte róla az esőcseppeket.

Apja kitépte a kezéből a készüléket, alaposan szemügyre vette, egészen közel tartotta az arcához, majd elégedetten elmosolyodott.

– Működik is? – fordult kérdően a lánya felé. Ruby a százhetvenöt centijével nem mondható épp alacsonynak, apja viszont így is jóval magasabb volt nála.

– Igen, működik. Elemes, úgyhogy máris kipróbálhatod. – Megmutatta neki, hol kell bekapcsolni.

Miután az apja kipróbálta, nyomogatta, forgatta, majd végre megtalálta a kedvenc csatornáját, a rádióval együtt visszament a nappaliba, letelepedett a foteljébe, amibe rajta kívül senki sem ülhetett.

Ruby követte.

– Ezek szerint tetszik? – kérdezte. A férfi csak mosolygott és bólintott. – Örülök! Akkor készítek reggelit, mielőtt elindulnék dolgozni. Mit kérsz?

– Tojást.

Nyilvánvaló, hiszen tojáshét volt. Hugh Riley egyik furcsasága abban rejlett, hogy egy teljes héten át ugyanazt az ételt akarta enni – reggel, délben és este. Ezen a héten a tojás volt soron, abban viszont legalább szabad kezet adott Rubynak, hogy hogyan készítse el. Régen ez máshogy volt.

– És milyen tojást? – kérdezte.

– Na, mégis, tyúktojást. Úgy kérdezed, mintha strucctojásod is lenne a számomra.

Ruby önkéntelenül felnevetett.

– Nem, Apu, csak azt akarom tudni, hogy rántottát, tükörtőjást vagy főtt tojást kérsz-e. Vagy talán omlettet?

– Hm...

Ó, jaj! Apja arckifejezéséből látszott, mennyire komoly fejtörést okoz neki ez a kérdés. Ruby már bánta, hogy kikérte a véleményét, egyszerűen elé kellett volna tennie a kész ételt.

Néha maga sem értette, mikor fogja végre megtanulni, hogy az apját már máshogy kell kezelnie, hiszen nem ugyanaz az ember, mint aki három éve volt, amikor még élt a felesége.

– Rántotta lesz, rendben?

Apja bólintott, Ruby pedig, mielőtt elindult volna a konyhába, ellenőrizte, hogy a bolhapiacra vett könyvek szárazak maradtak-e a szatyorban. Hál' istennek igen, bár ellenkező

esetben tudta volna, mi a teendő. A különböző élethelyze-
tekre milliónyi praktikát és trükköt raktározott a fejében.

Szárazra dörgölte a haját, majd miközben a tűzhely mel-
lett állva megsütötte a tojást, kinézett az ablakon. Micsoda
egy borongós nap! Vajon kidugják egyáltalán ilyen időben
az orrukat az emberek, és odatévednek a Valerie Lane végére?

Két órával később Ruby kinyitotta a boltját. Bár vasárnap
nem mindegyik üzlet volt nyitva a városban, a Valerie Lane-i
bolttulajdonosok évekkel ezelőtt megegyeztek, hogy igazod-
nak a kis utcájukról nyíló Cornmarket Street üzleteihez, és
lehetőséget biztosítanak a vevőiknek, hogy tizenegy és öt óra
között nyugodtan vásárolhassanak.

Kicsomagolta a vázákat, melyeket egy idős asszonytól
vett a bolhapiacon, és eltűnődve szemügyre vette őket. A fe-
hér, melyet kék kis virágok díszítettek, régebbinek tűnt, mint
ahogy azt Ruby először gondolta. Nagyítóval jól be tudta
azonosítani az alján lévő cégbélyegzőt, melynek tanúsága
szerint a darab a harmincas- vagy legkésőbb a negyvenes
évekből származhatott, ugyanis a cég csak a negyvenes évek
elejéig üzemelt. *Vajon tudta ezt az eladó?* – töprengett. Bizonyára
nem, hiszen akkor kizárt dolog, hogy potom tizenkét fontért
adta volna el.

Rubynak azonnal lelkiismeret-furdalása támadt. Igen, ilyen
volt, ami néha még saját magának is az agyára ment. Elvégre

üzletet vezetett, és gondoskodnia kellett magáról, meg az apjáról is.

Az apjának évek óta nem volt munkája. Ki alkalmazna egy bolondot? Legalábbis sokan annak tartották. Azok, akik nem ismerték, akik nem tudták, mi mindenben ment keresztül.

Megcsendült az ajtó feletti harang, mire megfordult, és mosolyt erőltetett az arcára.

– Jó napot!

Két ötven év körüli nő lépett be, majd a lámpákkal, tükörrel, ékszerládikókkal, vázákkal, porcelánokkal és zenélődobozkákkal megrakott asztalok mellett sétálgatva körülnéztek az üzletben. Megszemlélték a falra akasztott és a polcokra állított festményeket. Egy pillanatra megálltak az egyik antik szék előtt, majd szemügyre vették a gramofont, mely már évek óta ott állt. Sajnos azonban vásárlás nélkül távoztak, így Ruby hátra vitte a vázákat. Majd később alaposan letisztítja és kifényesíti őket, és árcédulát akaszt rájuk, amelyre biztosan többet ír majd tizenkét fontnál.

– Ruby? Itt vagy? – hallotta, hogy valaki szólongatja.

A csengettyű hangja fel sem tűnt neki. Vajon hová kalandozott el?

Gyorsan előre sietett.

– Helló, Laurie! Hogy vagy?

– Nincs okom panaszra – felelte a vörös hajú nő, akinek két ajtóval arrébb volt az üzlete. Laurie Sarki Teaházában remek teákat lehetett kapni a világ minden tájáról. – Tessék, ezt feltétlenül meg kell kóstolnod! – tette hozzá, majd átnyújtott neki egy papírpoharat.

– Ó, ez kedves! Köszönöm! – Ruby elvette tőle, de máris le kellett tennie, mert rettentően forró volt. – Milyen tea?

– Vörösboros citromfű Guatemalából. – Laurie olyan hevesen gesztikulált beszéd közben, hogy még a narancs-sárga szoknyája is meglebbent.

– Érdekesen hangzik. Feltétlenül meg fogom kóstolni. Mondd csak, nálad is nagy a pangás? – Laurie boltjában általában nyüzögtek a vendégek. – Csak furcsállom, hogy átjössz a délelőtt közepén.

– Hiszen van egy kisegítőm. Hannah, a művésznő.

– Á, igaz! De jó neked!

Rubynak be kellett ismernie, hogy egy kicsit irigykedett Laurie-ra. Tényleg jól mehet az üzlete, ha még alkalmazottat is megengedhet magának. Keira, a mellette lévő csokoládé-bolt tulajdonosa is felvett valakit. Ruby azonban még csak nem is gondolhatott ilyesmire. Reggeltől estig a boltjában kellett rostokolnia, alig maradt ideje bármi másra. Bár nem is nagyon akadt olyan, amivel szívesebben foglalkozott volna. Nem volt komoly kapcsolata, vagyis az apján kívül senkire sem kellett időt szánnia, az üzletében pedig a hobbiját is kiélvezhette. Rajongott a régi klasszikusokért és az életraj-zokért, valamint a rajzfüzetét is mindig magánál hordta.

– Jössz szerdán? – kérdezte Laurie.

– Még szép!

Ruby mindig nagyon várta a szerda estéket, amikor mindannyian összeültek Laurie Sarki Teaházában, beszélgettek, teáztak és csokoládét ettek. Olyan hagyomány volt, amit a jóságos Valerie több mint száz évvel ezelőtt vezetett be,

mert azt gondolta, kell egy menedék, ahová bárki betérhet egy-egy jó szóra vagy akár csak egy forró italra.

– Susan nem ér rá, valamit el kell intéznie. – Susané volt az utca túloldalán lévő fonalbolt.

– Kár.

– Igen. – Laurie elgondolkozva nézett rá. – És hogy vagy, édes? Fáradtnak tűnsz.

A többiek mindig „édes”-nek vagy „kicsim”-nek hívták Rubyt, mert ő volt közülük a legfiatalabb. Bár még csak épp-hogy betöltötte a huszonnégyet, majdnem három éve vezette a saját üzletét. Váratlan körülmények miatt korán a nyakába szakadt a felelősség terhe.

– Jól, köszi! – Hiszen nem kell mindenkinek az orrára kötnie, milyen rosszul megy az üzlete. Laurie amúgy is folyton aggódik. – Ma reggel kint jártam a bolhapiacon, és találtam két gyönyörű vázát. Van kedved megnézni őket?

– Persze, mutasd! – Ruby elment értük, majd büszkén letette őket a barátnője elé. – Hű, ez tetszik! Mennyibe kerül? – Laurie arra mutatott rá, amit Ruby különösen értékesnek saccolt.

– Még nem tudom pontosan, utána kell néznom. Azt hiszem, a harmincas évekből származik, valószínűleg sokat ér. Egy kis szerencsével négyszáz fontot is elkérhetek érte.

– Ó! Akkor az mégsem egészen nekem való. – Laurie vigyorgott. – De tényleg gyönyörű! Tudod, engem nem annyira érdekel, hogy egy tárgy milyen régi vagy hogy mennyire értékes. Tőlem az áruház dekorációs részlegéről is származhat, ha szép – nevette el magát.

Ruby természetesen ezt egy kissé máshogy látta, mindenestre megjegyezte magának. Biztos talál majd valami hasonlót, a piacokon néha egész olcsón hozzá lehet jutni helyes kis darabokhoz. És szeretett örömet szerezni a barátnőinek.

Laurie még sokáig csacsogott, ami Rubyt nem zavarta, hiszen úgyszem volt semmi dolga. Olykor betoppant valaki, körülnézett, rákérdezett valami konkrét dologra, de a vásárnapok legtöbbször nagyon csendesen teltek, éppúgy, mint aznap. Nem mintha a hét többi napján sokkal nagyobb lett volna a forgalom.

– Hallottad? Tobinnak van barátnője – jelentette be Laurie izgatottan.

Mióta Tobin, egyetlen férfiként február közepén birtokba vette az üres üzlethelyiséget, mindenki róla beszélt a Valerie Lane-en.

– Nem, nem tudtam.

Honnan ilyen jól értesült Laurie? Ruby úgy érezte, hozzá minden utoljára jut el, persze ő nem is pletykálgodott nap-hosszat mindenkivel, aki az útjába akadt, mint Laurie, aki viszont imádott csevegni, nagyokat nevetett, és mindenki rajongott érte. Ő inkább csendes volt. Őszintén szólva alig hallatta a hangját a vevői előtt. Nem nagyon tudott mit kezdeni azzal, ha épp gyerekekről, kutyákról, divatról, celebekről vagy ne adj' isten párkapcsolati problémákról esett szó. Ám ha történelmi téma került porondra, egyből elemébe jött.

– Irtó csinos, nagyon vékony. Kicsit hasonlít Orchidra.

Orchid volt az ötödik láncszem. Ő vezette az utca túloldalán lévő ajándékboltot, pont szemben Ruby régiségboltjával.

– Majd tájékoztass a legújabb fejleményekről!

Ruby ránézett Laurie-ra, kicsit bízva abban, hogy végre elindul. Az új szerzeményeivel akart foglalkozni, szeretne volna kideríteni, pontosan honnan is származik a váza.

– Na, visszamegyek – mondta Laurie, mintha csak olvasott volna Ruby gondolataiban. – Már így is sokáig feltartottalak.

– Ó, ugyan már, jó volt veled beszélgetni! És még egyszer köszöni a teát!

Akkor vette észre, hogy még meg sem kóstolta. A pohár érintetlenül állt az asztalon. Laurie majdnem fél óráig fecsegett, közben a tea már nyilván kihűlt.

Belekortyolt.

– És? – kérdezte a barátnője ragyogó szemmel.

– Finom! – mondta, majd elgondolkozón grimaszra húzta a száját.

Kinek jut eszébe borsot inni? Mintha megborsozták volna a forró vizet, és hozzáadtak volna egy szelet citromot. Ráadásul csípős volt. Kétségtelen, hogy Laurie egészen nagy-szerű teákat is árul, ez azonban nem tartozott közéjük.

Ahogy Laurie kilépett, Ruby kiöntötte a teát a mosdóba, és ivott egy korty almalét, amit otthonról hozott magával. Aztán leült a kis íróasztalánál lévő hokedlire, elővette a notebookját, majd böngészni kezdett az interneten.